

Godsgeschenk

Godsgeschenk

§

© 2024 Jacques van der Borght
ISBN 9789 4649 2892 1
Lay out: Jacques van der Borght
Uitgeverij Brave New Books

Godsgeschenk

Godsgeschenk

Eerste deel

1

Haar glimlach trok me over de streep. Gaf me net genoeg lef om haar aan te spreken. Ze was over het perron komen lopen met een vouwfietsje. Ik zat in de trein en keek naar haar. Ze keek terug, ze glimlachte. Ze zit één bank voor me, aan de overkant van het gangpad. Een opvallende verschijning. Ze draagt een felrood linnen pak en prachtige pumps in hetzelfde rood met een hoge hak en open hiel. Een grote vrouw. Ze heeft een zinnelijke mond en haar tanden staan iets uit elkaar. Uiteindelijk trek ik de stoute schoenen aan, sta op en ga tegenover haar zitten. Ze kijkt op uit haar krant.

“Heeft iemand vandaag al gezegd dat u een intrigerende vrouw bent?”

Ik kijk haar verontschuldigd aan. Zij kijkt verwonderd terug.

“Sorry?”

“Ja, als u me vervelend vindt moet u het zeggen, dan laat ik u met rust. Maar ik moet steeds naar u kijken.”

Ze kijkt me spottend aan.

“Voorlopig krijgt u het voordeel van de twijfel en nee, vandaag bent u de eerste die me intrigerend vindt.”

“Hahaha, laat me het uitleggen. Allereerst ziet u er prachtig uit. Gewaagd ook. Er is lef voor nodig om zo rood gekleed te gaan. Het is een schitterend pak. Dat heeft u waarschijnlijk een vermogen gekost. Uw schoenen zijn helemáál geweldig! Ik ben een schoenengek. Mijn complimenten! U wordt echter intrigerend door, ik zal maar zeggen, ‘het hele plaatje’.”

Ik gebaar een cirkel met mijn handen. Ze kijkt me vragend aan en trekt cynisch haar volle donkere wenkbrauwen op.

“Kijk, uw kleding is chique, smaakvol. Uw jas (ik wijs op haar jack aan het haakje) is een ander verhaal. “

Ze fronst en ik ga snel verder...

“Een zeiljack, goed merk, mooi jack, maar geen jas die je op een chique pak draagt. Uw haren zijn geblondeerd maar er zit al aardig wat donkere uitgroei in. U heeft een gemakkelijk kapsel waar u niet veel moeite voor hoeft te doen ‘s morgens. U draagt geen make-up en u heeft een vouwfiets. U rookt niet, dat verradt uw huid.”

Ze kijkt me aan met het begin van een glimlach...

“Eigenlijk bent u meer een type dat casual gekleed gaat en bijvoorbeeld bergschoenen draagt. Meestal bent u niet zo met uw uiterlijk bezig. U leest de Volkskrant en de NRC en zit in de trein naar Den Haag. Als ik zou moeten gokken, zou ik zeggen dat u een beleidsmedewerker bent van een linksgeoriënteerde politieke partij en dat u vandaag een formele bijeenkomst hebt of een receptie waarvoor u wat gekleeder voor de dag moet komen.”

Ze lacht. Ze is mooi op een pure manier, een eigenzinnige vrouw uit één stuk zonder opsmuk.

“Er is een waarzegger aan u verloren gegaan!”

“Sorry dat ik zo brutaal ben, maar nogmaals: ik kan niet om u heen. Als u me vervelend vindt moet u me echt wegsturen hoor. Mag ik trouwens ‘je’ zeggen?”

“Ja dat mag. Wel apart hoe je mijn baan weet te raden. Ik werk voor de Wiarda Beckman stichting en we hebben vandaag een congres.”

“Het wetenschappelijk bureau van de Partij van de Arbeid. Ik zat helemaal goed! Jouw beurt.”

Ze kijkt me peinzend aan.

“Poeh, moeilijk hoor. Je weet wat de Wiarda Beckman stichting is, dus je bent redelijk algemeen ontwikkeld. Eens kijken; midden dertig, donkerblauwe broek, lichtblauw overhemd, zwart colbertje. Aparte schoenen en turquoise sokken.

Goed geknipt en geschoren. Leuke bril. Mooi horloge. Geen trouwring. Dikke dossierkoffer met wieltjes. Vlotte babbel, zelfvertrouwen want anders zou je me niet zo aangesproken hebben. Creatief, denk ik, gelet op die sokken. Een reclameman? Of nee... een managementtrainer. Zo iemand die cursussen en trainingen geeft binnen organisaties. Ja, ik houd het op een managementtrainer. Zit ik goed?"

"Ik ben advocaat en heb zo een hoger beroep in Den Haag."

Ik steek mijn hand uit. Ze schudt hem hartelijk.

"Ik heet Boy van Tilburg."

"Aangenaam Boy, mijn naam is Dieudonné Duchene."

"Franse afkomst?"

"Mijn grootvader."

"Dieudonné, 'door God gegeven', een Godsgeschenk! Met zo'n naam kan het je alleen maar goed gaan in het leven."

"Ik mag niet klagen."

De trein rijdt Station Den Haag binnen. We kijken elkaar aan, bewust dat deze ontmoeting zijn einde nadert. Ze kleurt licht.

"Ik zou je graag nog een keer zien Dieudonné."

"Ik weet niet..."

"Dit gesprek is toch nog niet klaar. Mag ik een keer met je gaan eten? Jij mag het restaurant kiezen."

"Maar ik ken je helemaal niet."

"Daarom juist! Denk er eens over, hier is mijn kaartje. Ik wil heel graag dat je me belt voor een afspraak."

Ze glimlacht.

"Ik zal er over nadenken, dag."

Godsgeschenk

2

“**H**oe ging je hoger beroep?”
“Dieudonné!”

“Je weet meteen wie ik ben?”

“Ja natuurlijk. Je belt!”

“Ja”.

“Ik ben bang dat ik mijn hoger beroep verloren heb. Het was een hopeloze zaak; een familiezaak, mijn cliënten zijn ouders van wie een kindje is afgepakt door de Kinderbescherming. Maar dat is niet zonder reden gebeurd. Het is misschien maar beter dat het kind niet terug naar huis mag.”

“Mooie advocaat ben jij...”

“Als je ze zou kennen, zou je het met me eens zijn.”

Het is even stil.

“Boy, ik bel om te zeggen dat we toch maar beter niet af kunnen spreken. Dat wilde ik persoonlijk zeggen omdat je me zo dapper hebt benaderd in de trein.”

“Hè, zeg dat nou niet! Ik wil je graag nog eens zien. Ik heb nog nooit iemand zomaar aangesproken. Het klikte toch tussen ons?”

“Sorry Boy, maar er is geen ‘ons’ en dat gaat er ook niet komen.”

“Dat is jammer, heel jammer. Mag ik nog mijn best doen om je te overtuigen?”

“Ik heb een relatie Boy...”

Stilte.

“Met een vrouw Boy.”

“Zie je wel! Nóg iets dat we gemeen hebben, ik hou óók van vrouwen!”

Ze lacht.

“Je bent een rare.”

“Wil je echt niet een keertje met me uit eten?”

“Beter van niet Boy. Luister het was verrassend en verfrissend zoals je me aansprak in de trein en dat heeft me geleid. Dankjewel daarvoor maar daar moet het bij blijven. Ik wens je een fijn leven. Dag Boy...”

“Dag Dieudonné, ik had je graag beter leren kennen.”

“Dag...”

Ze heeft opgehangen.

Gedesillusioneerd kijk ik naar het scherm van mijn telefoon. Ik ben nog niet zolang bij Lieve weg en eigenlijk nog helemaal niet aan daten toe. Lieve en ik kennen elkaar al vanaf de middelbare school. Na het gymnasium gingen we allebei rechten studeren. Maar zij stopte al in het eerste jaar en maakte de overstap naar psychologie. We verloren elkaar uit het oog en als student had ik los-vast verkering met Hélène: een kakkineuze notarisdochter en klassiek hockeymeisje; op gezette tijden liederlijk geil en met de ambitie om rechter te worden. We leidden een feestelijk studentenleven en werden vrienden voor het leven. Een echte relatie zat er voor ons niet in. Na haar studie trouwde Hélène met de twintig jaar oudere accountant Gert Jan Fonteyn.

Ik ontmoette Lieve weer toen ze net afgestudeerd was en als onderzoeksassistent werkte bij een psycholoog in een Medisch Kinderdagverblijf. Ik droeg inmiddels bretels en had me aangesloten bij een advocatencollectief. We troffen elkaar op een reünie van de middelbare school. Het was wonderlijk hoe de vonk oversloeg; we raakten aan de praat en hielden daar niet meer mee op. Toen de reüniegasten langzaam op begonnen te stappen, gingen wij samen naar de kroeg en later vandaaruit naar een restaurant. En maar praten. Zij over haar werk, haar betrokkenheid bij kinderen met ontwikkelingsproblemen, de uitdaging om ze te begrijpen, om manieren te vinden om ze voorruit te helpen, de successen, de mislukkingen. Ik over mijn werk bij het advocatencollectief, de

onderkant van de samenleving, veel echtscheidingen, familiezaken en kleine criminaliteit uit gebrek aan perspectief. We spraken over onze drijfveren, onze twijfels, onze dromen. Toen het tegen sluitingstijd liep, keken we elkaar aan, dachten beiden aan hetzelfde maar namen toch kuis en keurig afscheid en maakten een afspraak voor later die week, ik mocht bij haar komen eten. Van eten is niet zo veel terecht gekomen. Ik was nog niet binnen of we vlogen elkaar in de armen. Twee weken later woonden we samen.

Godsgeschenk

3

We hebben bijna vijf jaar samengewoond. Onze carrières deden en doen het goed: we hebben een mooi huis met praktijkruimte voor Lieve. Ik heb inmiddels mijn eigen advocatenpraktijk en huur daarvoor ruimte in een oud herenhuis in de binnenstad. Lieve heeft een ideaalbeeld van hoe haar leven eruit moet zien; een mooi huis, een lieve man en kinderen, liefst een stuk of drie. Lieve is een control freak en kan het maar moeilijk verteren dat het leven soms ook gewoon zijn eigen gang gaat en zich niets aantrekt van wat jij allemaal bedacht en gepland hebt. Ze werd maar niet zwanger terwijl uit onderzoek bleek dat de kwaliteit van mijn sperma prima was en ook bij haar geen beletsels werden gevonden om zwanger te raken. Neuken met de kalender en de thermometer bleek een killer voor de liefde. Seks op commando vond ik vervelend en op een gegeven moment wilde ik dat ook niet meer. “Ik wil heus kinderen, maar niet als het zo moet!” en dan zij: “Je houdt niet meer van me, je wilt gewoon geen kinderen, ben jij nou een vent?” en meer van dat soort ellende. De kinderen die maar niet wilden komen, dreven ons uit elkaar waarbij Lieve dat mij kwalijk leek te nemen. Ze zat daarbij in toenemende mate te kankeren op mijn werk. Ze kon en wilde niet snappen dat ik ook een moordenaar of verkrachter zou verdedigen. Soms kreeg ik de indruk dat ze van me walgde en mij maar een verwerpelijke mens vond omdat ik misdadigers verdedigde en haar geen kinderen wilde schenken.

Mijn telefoon gaat:

"Van Tilburg..."

"Je moet niet denken dat ik het hierbij laat zitten. Het is een schande dat mijn dochter niet terug naar huis komt. Ze hoort bij ons. En die gezinsvoogd zat gewoon te liegen."

Mijn cliënt van het hoger beroep eerder die dag.

"Meneer Nagel... u kunt hier juridisch gezien weinig meer tegen doen. U zou alleen nog in cassatie kunnen gaan bij de Hoge Raad, maar dat duurt jaren en is absoluut kansloos."

"Dus jij bent het ermee eens dat mijn dochter niet thuis kan wonen."

"Ik zeg alleen dat u daar juridisch gezien niks meer aan kunt doen. Ik adviseer u goed mee te werken met de mensen van de gezinsvoogdijinstelling."

"Vieze vuile klootzak in je sjeke zwarte jurk. Verraajer! Rat!"

"Meneer..."

Hij heeft opgehangen. Het is niet altijd een pretje om advocaat te zijn.

4

Ze ziet eruit alsof ze haar best heeft gedaan zo onaantrekkelijk mogelijk voor de dag te komen. Bergschoenen, sweater en spijkerbroek. Een heel ander gezicht dan toen ze dat rode pak droeg in de trein.

“Dieudonné!”

Verbaasd kijkt ze op. Er zijn inmiddels twee weken verstreken sinds ik haar ontmoette. Toch herkende ik haar meteen. Ik ben te voet onderweg van de parkeergarage in het centrum van Dordrecht naar de rechtbank.

“Uh, eh, uit de trein... Ik ben je naam vergeten.”

“Boy van Tilburg, de advocaat, weet je nog.”

“Oh ja, natuurlijk. Wat doe je in Dordrecht?”

“Werken, ik ben onderweg naar de rechtbank.”

We staan een beetje schutterig tegenover elkaar. Ik kijk op mijn horloge en zie dat ik voort moeten maken anders kom ik te laat. Dat ziet ze:

“Ik houd je op. Ga maar gauw verder anders kom je te laat.”

“Luister, dit zijn toch de wonderlijke wegen van het lot... Hoe groot is de kans dat wij elkaar ooit weer tegen zouden komen? Ik ga door naar de rechtbank maar kunnen we straks niet ergens lunchen?”

Ik zie dat ze aarzelt, maar dan: “Nou vooruit dan maar. Om half één bij Krasz, Goed?”

“Geweldig, tot straks.”

Ik haast me naar de rechtbank maar ik had het op mijn gemak kunnen doen want alles loopt uit. Ik ben al een paar keer aan de bode gaan vragen hoe lang het nog gaat duren. Ik ga half één niet halen. Ik heb geen telefoonnummer van Dieudonné. Ten einde raad bel ik naar de Wiarda Beckman Stichting want daar

werkt ze. Daar hebben ze echter nog nooit van Dieudonné Duchene gehoord. Ik frons, hoe kan dat nou? Ik kan haar niet bereiken en als ik om kwart over één bij Krasz binnen kom gerend is ze daar niet. Inwendig de rechtbank vervloekend, ga ik toch maar aan een tafeltje zitten en bestel een broodje.

Het deprimeert me dat ze er niet is. Ik ben nog niet gewend aan het leven in mijn eentje en loop vaak met mijn ziel onder mijn arm. Ons huis staat te koop maar Lieve woont er nog. Ik ben ingetrokken in het tuinhuisje van een oud-collega. Zijn oudste zoon had daar gewoond totdat die op zichzelf ging wonen. Het was klein maar het was een dak boven mijn hoofd. Ik ga pas uitkijken naar iets anders als het huis verkocht is. Ondertussen ben ik eenzaam en drink ik uit verveling. Vooral Whisky.

Af en toe zie ik Lieve nog. We hebben zelfs nog wel eens gevrijd om daarna meteen weer ruzie te krijgen. Lieve is niet meer de vrouw op wie ik ooit verliefd werd. Ze is wrokkig en bitter geworden en dat maakt dat de glans verdwenen is. Als ik over mezelf nadenk, kom ik tot de conclusie dat ik gelukkig wil zijn en wil leven in verbondenheid met iemand van wie ik houd. Kinderen maken die droom weliswaar compleet maar voor mij gaat het in de eerste plaats om gelukkig zijn met je partner. Dat moet je maatje zijn, je steun en toeverlaat. En als het dan allemaal niet gaat zoals je zou willen, moet je troost bij elkaar kunnen vinden en op elkaar kunnen leunen. Op de een of andere manier lijkt dat bij Lieve net andersom; eerst kindjes, dan de rest...

Dieudonné was een hoopvol zonnestraaltje in mijn grijze dagen. Voor het eerst had ik me weer aangetrokken gevoeld tot een vrouw. Ik wilde haar beter leren kennen, ik verlangde naar haar, voelde de spanning van twee mensen die elkaar aftasten en besnuffelen om te kijken of er iets kan ontstaan. Dat Dieudonné een

vriendin heeft, doet er niet toe. Ik voel de spanning tussen ons beiden en geloof niet dat zoiets alleen van één kant kan komen. Ik weet zeker dat zij die aantrekking ook voelt. Liefde maakt kennelijk blind want dat ze bij Wiarda Beckman nog nooit van Dieudonné Duchene hebben gehoord, zou alarmbellen moeten laten afgaan maar het verontrust me niet in het minst. Maar dat ik haar gemist heb in die broodjeszaak... ik baal. En neem nog een whisky. Daar zit ik dan; drieëndertig jaar oud, in de kracht van mijn leven in een tuinhuisje te zuipen. Eigenlijk een veredelde studentenkamer met een keukentje, douche en wc. ik voel me mislukt.